

(א) ב"מ ק"מ ט' ג"ו סמ  
(ב) קדושין מה' ט' (קדושין  
ו' ט"ז) (ג) קדושין מה'  
(ד) ו' ט"ז (ה) ו' ט"ז (ו) ו' ט"ז  
(ז) ו' ט"ז (ח) ו' ט"ז (ט) ו' ט"ז  
מסופת מנה נל: ד"ה כ"ח  
(י) ו' ט"ז אלא

תורה אור השלם

1. לא תעשה את רעך  
ולא תגול לא רעך  
פעלת שכיר אתך עד  
בקר: ויקרא י"ג י"ב

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ישנה וכו'  
וכי יהיז להו ניהלה  
מקדשה: (ב) תוס' ד"ה  
ואיכתיב אימא וכו' אלא  
בסוף כיון שאין מתחייב  
שכרו אלא הכל ביהוד  
כשנמנה כל המלאכה  
ואו מוחל כ"כ:

לענין רש"י

פלוקיי"ר [פלוקיי"ר]  
לסרוק (צבר). פלוקיי"ר  
[פלוקיי"ר]. ריביות  
(לשם כיבוד).

הגול עצים פרק תשיעי בבא קמא

והקדומו יורה. נתקלקל הכצב מעלמו: לאחר נפילה. לאחר שקלט  
הכצב ונעשה שבה בצמור: לימא שמואל ליה ליה דרב אפי.  
הואיל ומהדר לאוקמי בהכי מתניתין ומהשתא לא עבדין כרז אפי  
דהא קיימא לן [בכורות מה']: כשמואל דניי: אמר לך. הא מתניתין דמשמע

דאי הקדומו לאחר נפילה יהיז ליה

נמי דמי נשמיא כגון שלמר וסמנין  
דבעל הבית דהא ליכא למימר אומן  
קונה בשבח כלי דסמנין הוא דמשבח  
ליה וצב שכי צעלמא הוא וודאי  
אומן שהסמנין שלו קונה בשבח כלי  
ואין משלם אלא דמי צמרו: דחויי  
מדחי ליה. כלומר ממתניתין לא  
תקיעיה ולא משום דנשמע מינה  
דשמואל פליג אדרב אפי: אמאי  
עובר. הא זבוי קא מוצן ליה ניהליה  
ולא שכירות היא: בגרדא דפרבלא.  
פלוקיי"ר בגדים: לצטושי. פלאר"ש  
צבע"ו ושכרו לדרכה והתנה עמו  
סכום הדריכות כל דריכה צמעה  
דשכיר יוס הוא ולא קבלן דליקני  
בשבחא: ולמאי דסליק אדעתא  
מעיקרא ולא אגריה למנין צטשי.  
וקבלנות הוא וקתני עובר: מסייע  
ליה לרב שטא. לא גרסינן יימא:  
יימא פליגא דרב שטא אדרב אפי.  
דמדקאמר עובר קסבר אין אומן  
קונה בשבח כלי ולא זבוי ניהו וכיון  
דלא קני בשבחא היכא דנתן לו ע"ס  
לעשות מהן מינה ועשהה ושיצרה  
משלם מינה: בשליחא דאגריה.  
דקבלנות היא שלא שכרו ליוס אלא  
להולין לו אגרת למקום פלוגי בשליח  
קאמר רב שטא דעובר דליכא בשבח  
דליקני: עשה לי שירין. כמדין משלי  
ואקדש לך צכר פעולתך: ישנה  
לשכירות מהחילה ועד סוף. כיון  
שעלה שכרו לפירוטו נתחייבה לו  
מיד פרוטה והויא ליה מלוה גבה  
ואי לאו דלומן קונה בשבח כלי משום  
שכירות לא לימא ר"מ דמתקדש  
דמתקדש במלוה אינה מקודשת  
דמלוה להולאה ניתנה<sup>(א)</sup> ואינה צעין  
אלא משום דקסבר אומן קונה  
בשבח כלי וכי יהיז<sup>(ב)</sup> לה ניהליה  
מקדשה בשבחא [מה] דאית ליה  
בגויה אף על פי שלא נתן לה ממון  
אחר ורבנן צברי לא קני ואינה  
מקודשת עד שיגיע ממון אחר לידה.  
אינה לשכירות אלא לצפוף. כי מהדר  
לה ניהלה הלך לאו מלוה הוא:  
רבא

והקדומו יורה נותן לו דמי צמרו דמי צמרו  
אין דמי צמרו ושבתו לא לאו שהקדומו  
לאחר נפילה דאיכא שבחא ושמע מינה  
אומן קונה בשבח כלי אמר שמואל הכא  
במאי עסקינן כגון שהקדומו בשעת נפילה  
דליכא שבחא אבל הקדומו לאחר נפילה  
מאי נותן לו דמי צמרו ושבתו לימא שמואל  
לית ליה דרב אפי אמר לך שמואל הכא  
במאי עסקינן כגון דצמור וסמנין דבעל הבית  
וצבע אגר ידיה הוא דשקול אי הכי נותן  
לו דמי צמרו וסמנין מביעי ליה אלא שמואל  
דחויי קא מדחי ליה תא שמע<sup>(א)</sup> הגותן טליתו  
לאומן גמרו והודיעו אפילו מכאן ועד עשרה  
ימים אינו עובר עליו משום ילא תלין נתנה לו  
בחצי היום כיון ששקעה עליו החמה  
עובר עליו משום כל תלין ואי ס"ד אומן  
קונה בשבח כלי אמאי עובר משום כל תלין  
אמר רב מרי בריה דרב כהנא בגרדא  
דסרבלא דליכא שבחא סוף סוף למאי יהבה  
נהליה לרכיבי כיון דרכיבי היינו שבחא לא  
צריכא דאגריה לביטוי ביטשא ביטשא  
במעטא דהיינו שכירות ולמאי דסליק אדעתין  
מעיקרא דלא אגריה לביטוי מסייע ליה  
לרב ששת דבעו מיניה מרב ששת<sup>(ב)</sup> קבלנות  
עובר עליו משום כל תלין או אינו עובר  
ואמר להו רב ששת עובר לימא דרב ששת  
פליגא אדרב אפי אמר שמואל בר אחא  
בשליחא דאגרתא לימא בתנאי<sup>(ג)</sup> עשה לי  
שירים גומין וטבעות ואקדש לך כיון שעשאן  
מקודשת דברי רבי מאיר וחכמים אומרים  
אינה מקודשת עד שיגיע ממון לידה מאי  
ממון אילימא אותו ממון מכלל דר"מ סבר  
אותו ממון לא אלא במאי מקדשא אלא  
פשיטא מאי ממון יממון אחר וסבריה דכולי  
עלמא הישנה לשכירות מתחילה ועד סוף  
ודכולי עלמא יהמקדש במלוה אינה מקודשת  
מאי לאו באומן קונה בשבח כלי קמפילגי  
דר"מ סבר אומן קונה בשבח כלי ורבנן  
סברי יאין אומן קונה בשבח כלי לא דכולי  
עלמא אין אומן קונה בשבח כלי אלא הכא  
בישנה לשכירות מתחילה ועד סוף קא  
מפילגי רבי מאיר סבר אין לשכירות אלא  
לשכירות מתחילה ועד סוף והכא במקדש  
במלוה קמפילגי דרבי מאיר סבר המקדש  
במלוה מקודשת ורבנן סברי המקדש במלוה  
אינה מקודשת

ועד סוף. דאי אינה אלא צפוף<sup>(א)</sup> כיון שנגמרה כל המלאכה שאין מתחייב שכרו אלא הכל יחד וזו מוחל לה צמורת קדושין לא חשיב  
מלוה ואין לדקדק מכאן דכן הלכה דישנה לשכירות מתחילה ועד סוף כיון דלא מני למימר צע"א אכל יש להציא ראייה מפ"ק דע"ו  
(דף י"ט: וס' ט') גבי הגיע לכיפה שמעמידין צה ע"ו אסור לצנותה וקאמר בגמרא אס צנה שכרו מותר ומפרש טעמא משום דישנה  
לשכירות מתחילה ועד סוף אימת מיתסרר צמכוש אחרון מכוש אחרון לית צה שזה פרוטה וליכא דפליג התם משמע דהכי הלכתא  
ואע"ג דקיי"ל דשכירות אין משתלמת אלא לצפוף אפי' למ"ד ישנה מודה דאין משתלמת אלא לצפוף כדנפקא לן באיזהו נשך (ב"מ דף  
ס"ה: וס') מדכתבי כשכיר שנה צנה שכירות של שנה זו אין משתלמת אלא לשנה אחרת והא דלמר נמי דפועל יכול לחזור צו אפי'  
צחאי היום הוי אפי' למ"ד אינה אלא לצפוף דכשחזר צו ואין רוצה לפעול יומר לו הוי הסוף ולא ג"מ צפוףגמא דישנה לשכירות  
ואין לשכירות אלא לענין הך דשעמא אי הויא מלוה אי לאו ולענין הויא דע"ו:  
**רבי מאיר סבר המקדש במלוה מקודשת.** ומינה צפרק צ' דקדושין (דף מ"ה) אמר רבי שמעון צן אלעזר משום רבי מאיר מלוה הרי  
היא כפקדון ואס לא נשתייר הימנו כלום אינה מקודשת משום דאין צעין ואין סברא לומר דמה שהחזיר לה הונמיס חשיב  
כמלוה צעין כיון דאין אומן קונה בשבח כלי ועוד דאס כן אמאי אין מקודשת לרבי מאיר ללישנא דלעיל:  
צמור  
שכר הקצוץ. הייא שעמא הרי הוא מוכרו לך, ורבנן סברי אין אומן קונה כ"ו והרי הוא כשאר שכירות (ס"ה: וס' ט') אין לשכירות אלא לבסוף. כשחזרו לן והרי גס קדושין הוא מוחל אלא ואין כפן מלוה כשחזרו לה  
(ס"ה: וס' ט') דלמר באיזהו נשך (ב"מ דף מ"ה) בשכיר שנה צנה שכירות שנה זו משתלמת במחילת שנה אחרת (ב"מ דף מ"ה)

צ"מ

הכא במאי עסקינן בצמור וסמנין דבעל הבית. הו"מ  
למפך מצי דוחקיה לאוקמי צמור וסמנין דבעל הבית  
דוקא בשעת נפילה לוקמה כסמנין דפועל ואפילו לאחר נפילה  
אלא משום דאית ליה עדיפות למיפך:

ההנה עמו סכום

**דאגריה צבישוי.** פי' צקונטרס  
שהתנה עמו סכום  
הדריכות כל דריכה צמעה דשכיר  
יוס הוא ולא קבלן דליקני בשבחא  
זימנה מה ר"ל דמ"מ הרי קבלן הוא  
ולא שכיר יוס וצמקבל (ב"מ דף  
ק"ב: וס') פירשה צע"א דלאגריה  
לצטשי כצנא לנית הגרדי צוטשין  
צרגליס צתוך הכלי צמיס ומיהו לא  
צקבלנות עסקינן אלא בשכירות צין  
ישציה צין לא ישציה שכרו לפי מנין  
צטישות כ"ך וכך צטישות צק וכך  
מעוטה עכ"ל וי"מ דמי אגריה לצטשי  
עובר משום כל תלין אצטישא קמיימא  
דצהייה ליכא צצחא וא"ת אמאי לא  
תיך דצשכיר יוס עסקינן יש לומר  
משום דקתני וגמרו והודיעו וכשכיר  
יוס מצי הודעה שייכא:

בשליחא דאגרתא. ההוא

דלעיל לא מני  
לאוקמי בשליחא דאגרתא דהא  
צדיחא קתני הגותן טליתו אכל צעין  
דרב ששת דהכא ה"מ לאוקמי  
לאגריה לצטישא וא"ת והיכי מוקי  
לה בשליחא דאגרתא והא צדיחא  
צמקבל (ס"ה: וס') פירש צעיימו  
דמספקא ליה אי אומן קונה בשבח  
כלי אי לא דקאמר צעו מיניה מרב  
ששת קאין עובר צכל תלין או אין  
עובר אומן קונה בשבח כלי ואין עובר  
או אין אומן קונה בשבח כלי ועובר  
וי"ל שסא שאלו סתם וגמרה הוא  
שנפרש שאילתו כן שסבור שצוה  
מסתפק וכן אורחיה דגמרא לעיל  
צריש פ"ב צ"ד (דף י"ט) וצמנה מקומות  
ואין להאריך"ו:

אלא במאי מקדשא. אור"י דסברא

הוא שאין מקודשת צמה  
שמוחל לה שכרו אפי' לא יחא אומן  
קונה בשבח כלי אלא מלוה יש לו  
עליה והוא מוחל לה אין מקודשת  
שאין דעמה להמקדש עד שיצאו  
השיראים והגומים לידה ועוד אור"י  
וגראה לו עיקר שפ"י שניה רויסי  
שיחלו קודם הגנע ממון לידה אינה  
מקודשת אע"פ שמתחייבת לו ראשון  
ראשון לפי שישנה לשכירות מתחילה  
ועד סוף כיון שאין יכול לתוצעה  
צדין שכרו עד שיגיע הממון לידה ואין  
חשוב כנומא לה כלום צמחילתו עד  
צצחא שעה שיכול לתוצעה צדין:  
**ואיבעית אימא דב"ע ישנה**  
**לשכירות מתחילה**

וב"מ דף ק"ב: וס' ט') אמר רבי שמעון צן אלעזר משום רבי מאיר מלוה הרי  
היא כפקדון ואס לא נשתייר הימנו כלום אינה מקודשת משום דאין צעין ואין סברא לומר דמה שהחזיר לה הונמיס חשיב  
כמלוה צעין כיון דאין אומן קונה בשבח כלי ועוד דאס כן אמאי אין מקודשת לרבי מאיר ללישנא דלעיל:  
צמור  
שכר הקצוץ. הייא שעמא הרי הוא מוכרו לך, ורבנן סברי אין אומן קונה כ"ו והרי הוא כשאר שכירות (ס"ה: וס' ט') אין לשכירות אלא לבסוף. כשחזרו לן והרי גס קדושין הוא מוחל אלא ואין כפן מלוה כשחזרו לה  
(ס"ה: וס' ט') דלמר באיזהו נשך (ב"מ דף מ"ה) בשכיר שנה צנה שכירות שנה זו משתלמת במחילת שנה אחרת (ב"מ דף מ"ה)

עין משפט  
נר מצוה

סו א ב מיי פ"א  
מהלכות שכירות  
הלכה ג סגג לאון קפא  
טוש"ע ח"מ סמנ שלט  
ט"ף ו':  
סו ג ד מיי פ"ה מהל'  
אישות הלכה ב סגג  
עשין מה טוש"ע אה"ע  
סמנ מה ספיק טו וצגה"ה  
ט"ף ו':  
סו ה מיי שם הלכה ב  
סגג שם טוש"ע  
אה"ע ט"ף ו':  
סו ו מיי וסגג שם  
טוש"ע שם ט"ף ו':  
ע ז מיי פ"י מהלכות  
שכירות הלכה ד וגי  
בשמות וצמ"מ סמנ עשין  
פ"ו טוש"ע ח"מ סמנ טו  
ט"ף ב ורב אלפס צ"מ  
פ"ט דף ק"ג עשין  
צטוש"ע אה"ע סמנ מה  
ט"ף טו צגה"ה:

מוסף רש"י

והקדומו יורה. שפמא  
יורה. שהרמיהו יומר מדי  
(ק"טו פ:) נותן לו דמי  
צמור. והכל ליכא צצחא  
כלל דהא צצקף לגמרי  
ליכא למימר אס צצחא  
יומר (ס"ה: וס') קבלנות. אומן  
צקיל עליו לעשות מלאכה  
צק וק ולא לשכירות  
ימים (ב"מ דף ק"ב). שירין.  
אלעזר (במבדל לא)  
מתרוממין שירין (קדושין  
מ"ח:). ואקדש איני לך.  
בשכר פעולתך, שהיה  
משה הוא (ס"ה: וס') אילימא  
אותו ממון. ששכיר  
לה לאחר שגמרה (ס"ה: וס')  
מכלל דר"מ סבר אותו  
ממון לא. צמנה כלומר  
מכלל דר"מ ששקף דקאמר  
ר"מ אפי" שאל צו  
לידה קא מתמה אלא  
צמאי מקדשא (ס"ה: וס') ישנה  
לשכירות מתחילה ועד  
סוף. אומן המקבל עליו  
לעשות בשכר, לא אמרינן  
בגמרא המלאכה הוא קונה  
כל השכירות, אלא כל  
פורמא ופורמא דעבד קמא  
קמא קני אגרא (ע"ו)  
(ס"ה: וס') כל פרוטה ופרוטה  
כשנמנה תחייב צה צעל  
המלאכה לפועל בשכירות  
עשיית המלאכה. הלך  
כשחזרו לן לה הוא הוי  
לה מלוה למפרע (קדושין  
מ"ח:). המקדש במלוה.  
דלמר לה המקדש  
במלוה שחלתיק (ס"ה: וס')  
שחל לה מלוה שחייבת  
לו (בכורות ט"ו). אינה  
מקודשת. אפילו ישנה  
צעין (קדושין מ"ח: וס') דמשום  
דשעשה שחייבת מינה  
להולאה וברשותה קיימא  
והשתא לאו מדי יהיז  
לה (בכורות ט"ו). דקמה  
משנה עפ"ין גמריק,  
דיחא מדי צצחא קדושין  
ומלוה להולאה נימנה וצבר  
הן שלה ומעוטה אחרים  
היא חייבת לו (קדושין מ"ו).  
באומן קונה בשבח כלי  
קמפילגי. כלומר הכא  
בשלה התנה ליהו שכר  
יוסי אלא קבלן, שקבל עליו  
לגמור המלאכה צק וכך,  
ובאומן קבלן כשמשבחיו  
ועשה מה הויז כל קונה  
לחוב צכל כשהוא משבחיו  
קמפילגי, ר"מ סבר אומן  
קונה בשבח כלי, ואין מו  
לומר ישנה לשכירות כ"ו,  
דכל מה שמשבחיו אינו  
מלוה על הצעלים אלא צכל  
הוא וצכ, וכשמחזרו לו  
ואין כפן מלוה כשחזרו לה